

**Čihošť, Sázavka a Opatovice 29.11.2020, První adventní neděle,
Svatá Večeře Páně**

Vstupní slovo: Mk 11,10

1. píseň: 276

1. čtení: J 10,7-15

2. píseň: 606

2. čtení: Jr 23,(1)3-8

3. píseň: 259

4. píseň: 621

Poslání: Žd 10,22-24

**Požehnání: A pokoj Boží, kt. převyšuje každé lidské pomyšlení,
budiž se všemi námi. Amen.**

5. píseň: 273

Milí bratři a milé sestry,
před časem jsem narazil na článek jakéhosi amerického teologa, který upozorňoval na jeden zajímavý a důležitý fakt ohledně Bible. A totiž, že velká část Bible je psána z pohledu poražených, ubohých a všelijak zbitých.

Přitom se říká, že dějiny píšou vítězové.

Například před třemi tisíci lety proběhla bitva mezi Chetity a Egyptany. Panovníci obou velmocí pak nechali doma postavit památník na oslavu svého vítězství. Asi nechtěli doma přiznat remízu. Kdyby se dochovala zpráva jen jednoho z nich, asi bychom si mysleli, že skutečně zvítězil. Tím chci říct – co dalšího z historie známe jednostranně? Víme jen to, co si panovník nechal napsat do kronik. A pokud nedostal nakládačku a kroniky nebyly přepsány, už to tam zůstalo.

Jiný příklad – Když se ve středověku někdo vymykal standardní církvi, hned ho označili za sektáře a napsali o něm, že je zvrhlík. Kvůli tomu se v podstatě o jakékoliv středověké sektě či církvici dočteme, že neuznávali manželství, spali každý s každým, chodili nazí, atd. Např. čeští Adamité, s kterými zatočil Jan Žižka. Kdo ví, jací byli doopravdy? Už Palacký napsal, že je to celé nesmysl, protože: v českých podmínkách, že by někdo chodil nahý? Na to je tu moc zima!

Vítězové a mocní králové si zpravidla nechají do kronik napsat oslavu své vlády a moci a naopak házejí špinu na své protivníky.

Avšak Bibli nenapsali vítězové. Můžeme se bavit do jaké míry je Bible přesným záznamem Božích slov, ale mě spíš jde o to, kdy byla psána a pro koho.

I v Biblických dobách najdeme samozřejmě chvíle, kdy byl Izrael na koni. - Za Davida, Šalamouna. Texty z té doby zní velkolepě a triumfálně. Možná až příliš.

Nicméně velká část Starého Zákona byla sebrána, přepsána a uspořádána nejspíš v době Babylonského zajetí. V době, kdy Izrael prohrál válku. Přišel o svoji zemi. O svobodu. Stali se občany druhé kategorie v cizí zemi, ne-li rovnou otroky. A podobně jako za druhé světové války tehdy lidé přemýšleli o tom, že Pán Bůh buď prohrál, nebo se na svůj lid vykašlal.

A právě v té době se vzedmula nová vlna proroků a písmáků. Proroci začali mluvit o nové naději. A písmáci začali zapisovat vše co znali o Bohu, aby se to nezapomnělo a neztratilo.

A později, v roce cca 90 po Kristu, byli židé opět poraženi a vyhnáni ze své země. Tehdy se sešli v Jabne. A uspořádali a doplnili své sebrané spisy tak, aby si je v relativně malém formátu mohli odnést s sebou i do vyhnanství.

Zkrátka - Nezanevěřeli na víru. Odnegli si ji s sebou.

A nesmíme zapomínat ani na to, že nejdůležitější část SZ vypráví o vyvedení otroků z Egypta.

Z toho všeho plyne zvláštnost biblické víry – že má velký cit pro utlačované, slabé, ponížené, atd. Velká část biblického textu je psána pro ně.

Což, jak uvedl onen americký teolog, je pro nás dnes trochu problém. Protože my nejsme vysvobození otroci. Lidé vyhnaní ze své země. Ani utlačovaní či pronásledováni.

Pro Američany a Evropany jsou proto mnohé části Bible obtížně srozumitelné.

Zrovna my Češi máme tendenci se pořád tvářit jako ublížení chudáci,

ale nejsme. Patříme k deseti procentům nejbohatších obyvatel planety. Neválčilo se tu už hodně dlouho. Měli jsme tu sice komunistickou diktaturu, ale to už je třicet let pryč.

Tohle je dobré si uvědomit, když čteme Bibli. A možná tím spíš v době adventu. Když tady každý rok říkám, že lidé čekali trochu jiného Ježíše, než jaký přišel, jen těžko mohu postihnout, jak velké zklamání pro mnohé Ježíš vlastně znamenal.

Přiblíží nám to prorok Jeremijáš. On právě v tom Babylonském zajetí píše o novém proutku rašícím z podřátého pařezu Davidovské dynastie. O obnovení království pro ty utlačované. Přitom právě Jeremijáš Izraelské krále bez ustání kritizoval pro bezpráví a bezbožnost. Že se Izraelský král tváří, jaký není supervládce, zatímco jeho země skomírá a žene se do záhuby. I zde připomene: Pastýři, lidé kt. byla svěřena odpovědnost za druhé, vládcí a faráři, jsou vinni současným stavem. Tím, že se Izrael ocitl v zajetí.

Pozor! Nejde tady o princip kolektivní viny – Jako když němci rozpoutali druhou světovou válku, tak to ještě neznamená, že každý Němec byl mizera. Mnozí se Hitlerovi postavili. I Jeremijáš sám byl ostře proti nesmyslným královým krokům, ale spolu s ostatními musí nést následky. To nám připomíná, že kvůli činům našich představitelů se na nás celý svět může dívat skrz prsty. I když zrovna my za nic nemůžeme. Špatný vládce nebo duchovní může snadno přivodit neštěstí celému lidu. Jako právě Izraelští králové, jako Hitler, jako Gottwald.

Ale Bůh to tak nenechá - To je hlavní zpráva proroka Jeremijáše. Přestože pozemští vládcové to zpackali a přivedli na lid zkázu, Bůh svůj lid neopustil. A povolá nového potomka krále Davida. Někoho, kdo bude hoden tohoto dědictví. Kdo spravedlivě a prozíravě povede svůj lid. Ke spáse. Jeho lid bude přebývat v bezpečí, tak jako snad nikdy. K těmto slovům se zajatci a utečenci obraceli s nadějí. Pomáhalo jim to

přežít. A díky tomu začali obnovovat svou zem. I když zaslíbený král – jinak řečeno mesiáš, Kristus, nepřicházel. Znovu a znovu v každé nouzi se obraceli k těm slovům.

A teď - Že by se tato prorokova slova měla naplnit v Ježíši z Nazareta, pro ně znamenalo velké překvapení: Dítě v chlévě, chudého tesaře, venkovského kazatele, to opravdu nečekali. Avšak, když se nad tím zamyslíme, tak právě spasitel, jakým byl Ježíš, je nakonec ubohým a trpícím blíž než mocný vládce. Jak jinak by se měl Bůh sklonit k poníženým a ublíženým než právě v postavě jednoho z nich? Jako „Člověk“, kt. se neštítí ponížení, navštěvuje vyloučené, přivádí zavržené zpět. Zná, co to je mít hlad, být na dně, nepochopený, bez zastání před svévolí mocných atd.

Lidé čekali spíš lidového mocného krále. V podstatě revolucionáře. Osvíceného panovníka. Krále Miroslava. A musíme pro to mít pochopení. Byli v nouzi. Konečně my bychom si taky vždycky přáli vládu, kt. opravdu pečuje o svou zem. Nicméně jsme dostali Ježíše Krista, kt. s námi může být i když se vláda nevydaří, i když bychom byli vyháněni, ponižováni, atd. A taky v těch případech, kt. ani sebelepší panovník nedokáže postihnout. Máme zastánce, kt. zná naši nouzi, a všichni jsou na něj krátkí. - To je Jeremijášovo proroctví.

Lidé tedy byli z Ježíše nejprve trochu zklamaní, ale dějiny daly Boha za pravdu. Ježíš Kristus tak jak přišel, nám dal mnohem víc, než kdyby usedl na světský trůn.

pomodleme se...

Pane Bože, nejednáš vždy tak, jak bychom si představovali. Někdy to těžko chápeme. Ale tvé činy naplňují naději. Děkujeme, že jsi na nás nezaněvřel a stále znovu nám posíláš svého syna, aby nám byl nablízku. Zvláště tam, kde jsme na dně. A prosíme naplň naše srdce moudrostí, abychom měli pochopení a porozumění pro ty, kdo se mají hůř než my. Amen.